

Balletitantsijast sai talupidaja: " Süda hakkas maaelu järele igatsema."

Ivar Eensoo kaotas oma südame Saaremaal asuvale Mardi talule esimesest silmapilgust ja nüüd elab ta seal ühes kihnu maalammaste, maakanade, püha birma kasside ning kahe koeraga unistuste elu.

SILJA PAAVLE FOTOD: SILJA PAAVLE

Ivar (48) loeb enda ja Mardi talu ühise ajaloo alguseks 2007. aasta 15. augustit. Siis kolis vähemalt neljandat põlve tallinlane Luulupe külas asuvasse vanasse rehielamusse esimest korda sisse. «Süda hakkas maaelu järele igatsema,» nendib mees.

Ivar kuulub enda sõnul sellesse õnnelikku põlvkonda, kes on näinud, kuidas kodus peeti kanu, sigu ja lehmi. «Veetsin kõik oma lapsepõlvesuved vanatädi juures maal ja mäletan, kuidas naabertalust toodud hobusega heina tehti, meie tampisime koormaid kinni,» meenutab ta. Kui lapsena tundus see tore mäng,

siis nüüdseks on mees omal nahal mõistnud, kui suur töö on talupidamine.

Enne selle taipamist jõudis ta aastaid Rahvusoperis Estonia balletitantsijana ametis olla. Samas otsis ta kogu aeg justkui oma kohta -tantsis ka Tallinki laevadel ja varietees ning õppis massööriametitki. Viimast praktilisel põhjusel, et oleks töö, mida pärast tantsijakarjääri lõpetamist teha.

Tõsi, alguses tegi ta neid paralleelselt: hommikul osales tantsuproovides, lõuna ajal tegi massaažija õhtuti säras lavadel. Samas, nendib Ivar, tuli uue ameti valik väga loogiliselt, sest kes siis veel tunneks inimkeha paremini kuitantsija, kes on kõik lihased läbi tunnetanud?

Tööd on kuhjaga

Teatris põhikohaga tantsimise lõpetas ta varem, kui oleks pidanud. «Pole halba ilma heata. Ilma selleta poleks ma Mardi tallu jõudnud,» nendib mees ja lisab, et Estonia on pikki aastaid tema kodu olnud ja jääb selleks kogu eluks. Eeloleval hooajal, kui asjaolud seda lubavad, on tal omad rollid mittekoosseisulise artistina etendustes «Viiuldaja katusel» ja «Operetikuningas Imre Kälman».

Saaremaal rassis Ivar alguses mõne päeva kaupa, kuigi maja katuski ei pidanud esiotsa vett.

Naisteleht

12.08.2020 00:00

Silja Paavle

27000

1,10,11,12

Rahvusoper Estonia
Eesti Rahvusballett

Ta alustas vana rehielamu taastamise ja talumaade eest hoolitsemisega. «Võisin viis päeva kreegi-ja saarevõsa raiuda ning Tallinna saabuda tõsisel tööpohmellis, kuid puhanud vaimuga,» meenutab talupidaja.

Tööd jagus ja jagub senini kuhjaga, sest ühe iidse talu ülesehitamine nii, et kõik oleks võimalikult pärandit järgiv, võtab omajagu aega. 18. ja 19. sajandi vahetuse paiku ehitatud rehielamu on omal ajal ehitatud kirvega tahatud palkidest. Paraku on vahepealne kolhooside aeg teinud oma töö, rehealusel peetud hobused määndanud hoonet omajagu ning vanas rehielamus enam rehealust ei ole. Ivar liigub aga kannatlikult sammhaaval edasi. «Tänaseks pole mul enam piinlik, kui keegi külla tuleb,» võtab ta tagasihoidlikult senised tööd kokku.

Rahata ei saa

Kui Ivar oli Saaremaal kaheksa aastat ära olnud ja teda ei oodanud enam pikk suvepuhkus teatrist ega puhkusekompensatsioon, jõudis temani tõdemus, et talus rahuliku südamega toimetamiseks on vaja ka saarel tööd teha. Sest ilma rahata ei saa. Nii avas ta lisaks pealinna kabinetile oma massaažikabineti Saaremaal nii Kuressaares kui ka Leisis. Kevadine koroonakriis sundis esimeste uksi sulgema, kuid Leisis asuv massaažituba tegutseb edasi.

Ivari sõnul on vale arvata, nagu massaaž oleks vaid luksusteenus ja maainimesed seda ei vajaks. Üks 90aastane vanahärra sõidab tema juurde oma lihaste eest hoolitsema regulaarselt jalgrattaga. «Mul on väga toredad püsikliendid!» kiidab mees, et saab massaažikabinetis tegemisi seada nii, et aega jagub ka talule.

Põlised koduloomad

Vahelepõikena olgu mainitud, et kevadine koroonakriis mõjus Ivari sõnul tema talule hästigi. Tänu sellele on ta Saaremaal olnud peagi juba viis kuud jutti ja plaani pealinna minekuks tekkinud veel ei ole. Sel ajal seadis end tema juures sisse ka sõber, kes rajas Mardi tallu kodukontori. Tema ja kahe kohaliku hea sõbra toel õnnestus Ivaril talus ära teha mitmed suured ja vajalikud tööd, millele muidu oleks kulunud mitu aastat. Muu hulgas veeti õuele ka vana palkmaja, millest saab talveks üks õige kena kanala.

Kui Ivar maja ümbruse eest hoolitsemist alustas, punnitas niitmata rohust välja vaid paar tulbisibulat. Nüüd lokkavad seal paljude muude taimede seas liiliad ja roosid ning ilutseb veesilmgi. «Kuidas sa selle aia tegid?» küsivad Ivari külalised sageli tema

valdustes jalutades. «Loomulikust intelligentsist vist,» vastab mees neile enamasti.

Mardi talu on Ivarile nagu teatrilava, kus ta ühteaegu nii kunstniku, koreograafi ja peaesineja rollis toimetab. Ning seda kogu südamest naudib, kuigi tööjärg püsib pikalt ees. Aga mees on otsustanud mitte hulluks minna, sest teab, et kui põld jääb sügisel ajapuudusel läbi kaevamata, ei sure ta seepärast ära. «Kaevan lihtsalt kevadel,» muigab ta.

Liitigi ei keskendu Ivar vaid hoonetele ega maale, vaid peab seal ka põliseid koduloomi - kihnu maalambaid ja -kanu. «Milleks mulle võõrad tõud, kui meil on olemas omad põlised loomad,» põhjendab ta seda.

Vähem oluline pole asjaolu, et põlistõud on vastupidavad, tugevamad ja haiguskindlamad: «Mis on igati loogiline, sest aastasadu ja -tuhandeid on nad meie kliimas elanud ning sellega harjunud. Neid pole kuidagi aretatud ja seetõttu ei ole neil ülearetamisega kaasnevaid muresid,» kirjeldab mees. Eriti meeldib Ivarile see, et põlised loomad ja linnud on igaüks oma nägu ning tegu. «Mitte ei ole sada ühenäolist lammast,» muigab ta.

Unistab lehmast

Ivar on mõelnud, et kui on põlisloomad, võiks võtta ka eesti hobuse. «Hobune oleks igati vahva küll, kuid kas sel on mõtet, kui aia taga on juba suured eesti hobuse karjad,» arutleb ta täpsustades, et eesti hobuseid peab üks Luulupe küla mees. Nüüd unistab Ivar sinisest lehmast. Neid Eestist tema teada enam ei leia, küll aga Lätist.

Põlistest tõugudest kõneldes talupidaja elavneb ja võib seda teha pikka aega. Ivar on seda tüüpi, et kui midagi teeb, siis kogu kire ja põlemisega. Nii on ta talu renoveerimise kõrvalt aidanud puhuda elu sisse maakana populariseerimisele, luues suhtlusportaalis Facebook lehe «Eesti Maakana Sõbrad», mis on kenasti liikmeid kogunud. Samas on tal ka väga hea meel, et maakanakasvatavad ning põlisloomade ja -taimedega tegelev MTÜ Maadjas on ta omaks võtnud.

Põlistõuks võib nimetada ka püha birma kasse, kellel on samuti Ivari

südames kindel koht. Legendi järgi elanud need sinisilmsed siidpehme karvaga hurmavad kassid koos preestritega templis ning sattusid teise maailmasõja ajal väljasuremisohu. Ivarini jõudis see tõug ühe kunagise kliendi kaudu. Kümnekond aastat on

Ivarilgi oma kasvandus St. Ifferini ning ta tegutseb aktiivselt ka omaloodud tööklubi eesosas.

Hommikukohv naabriga Saaremaal elades tähendab see kõik arvukaid tunde arvuti taga. «Eks ma veidi arvutisõitlane vist ole, sest sedaviisi on võimalik inimestega reaalselt ka suhelda,» nendib mees. Teisalt tasakaalustab ekraaniaega kõik, mis pealinnas inimeste keskel poleks eales võimalik. «Tallinnas elades ei kujutaks ette, et sinu kodus vooritakse lakkamatult sisse-välja. Siin on aga täiesti tavaline, et jood naabrite juures hommikukohvi või kutsud nad enda juurde õhtusöögile,» on mees olukorraga rahul.

Realistina ei heida ta meelt ka kõige selle pärast, mis tal on olemas veel vaid unistustes. Näiteks vesi majas, köögiremont, rookatus või korras rehealune. «On, nagu on,» märgib ta, et esmalt tuleb korda ajada möödapääsmatud asjad ning alles siis, kui on õige aeg, saab unistustega edasi toimetada. «Rahul ja õnnelik tuleb olla sellega, mis on, mitte stressata selle pärast, mida pole,» on tema kindel põhimõte.